

VSPG 36

Prikaz odluke suda**Broj predmeta:** Ks.br.27/10**Sud:** Viši sud
Podgorica**Odjeljenje:** Krivično odjeljenje**Vrsta predmeta:** Ks -
Prvostepeni

predmeti za krivična djela organizovanog kriminala, korupcije, terorizma i ratnih zločina

Vrsta odluke: Presuda**Datum odluke:**

22.12.2010.

Prethodna odluka: -

1

Ks.br. 27/2010

VIŠI SUD U PODGORICI - Specijalizovano odjeljenje za organizovani kriminal, korupciju, terorizam i ratne zločine, kao prvostepeni krivični, po sudiji Čupić Ratku kao sudiji pojedincu, uz učešće namještenika Alibalić Emine kao zapisničara, u krivičnom predmetu protiv optuženog V. N. iz Podgorice, zbog krivičnog djela primanje mita iz čl.423 st.4 u vezi st.2 Krivičnog zakona, koga brani B.

Z. advokat iz Podgorice, po optužnom predlogu Vrhovnog državnog tužilaštva - Odjeljenja za suzbijanje organizovanog kriminala Kts.br.6/10 od 03.09.2010. godine, nakon glavnog javnog pretresa održanog dana 17.12.2010. godine u prisustvu zastupnika optužnog predloga, optuženog i njegovog branioca, donio je, a dana 22.12.2010. godine, javno objavio

PRESUDU

Optuženi V. N., rođen..... godine u D., državljanin Crne Gore, nastanjen u P. - B., selo L., po zanimanju ljekar, oženjen, otac dvoje djece, srednjeg imovnog stanja, neosudjivan, Kriv je

Zato što je:

Dana 16. i 17. aprila 2009. godine u Podgorici kao službeno lice - ljekar specijalista ortopedije zaposlen u Kliničkom centru Crne Gore, zahtijevao i primio poklon, poslije izvršene službene radnje

koju je morao izvršiti - operacije vratne kičme kod pacijenta sada pok. Š. E., na način što je po izvršenoj operaciji, a u vezi sa njom dana 16. aprila 2009. godine ispred Kliničkog centra, od porodice

Š. zahtijevao poklon, tako što je Š. H., Š. E.2, Š. E.3 i B. H. rekao: „Operacija je bila uspješna, ni u

Americi da je radjeno, ne bi bilo bolje, ja sam vas ispoštovao nadam se da ćete i vi mene ispoštovati.

Nazvaćete me sutra oko 10,00 sati da se nadjemo da pijemo kafu", nakon čega se narednog dana, po

dogovoru, sastao sa Š. E.3 i Š. H. kojom prilikom mu je, dok se okrivljeni nalazio u svom putničkom

vozilom, Haris predao novac u iznosu od 500,00 eura.

- čime je izvršio krivično djelo primanje mita iz čl.423 st.4 u vezi st.2 Krivičnog zakonika, pa ga sud na osnovu citiranih zakonskih propisa čl.4,32,36 i 42 KZ, čl.226,229 i 374 ZKP -a,

OSUDJUJE

Na kaznu zatvora u trajanju od 5 (pet) mjeseci, koju će izdržati po pravosnažnosti presude.

Optuženi je dužan da ovom sudu plati troškove krivičnog postupka - paušal u iznosu od 100,00 eura,

u roku od 15 dana od dana pravosnažnosti presude pod prijetnjom prinudne naplate.
Na osnovu čl.423 st.7 KZ i čl.482 ZKP-a obavezuje se optuženi V. N. da na ime imovinske koristi pribavljene izvršenjem krivičnog djela plati u korist budžeta Crne Gore novčani iznos od 500,00 eura,
u roku od 15 dana po pravosnažnosti ove presude pod prijetnjom prinudnog izvršenja.

Obrazloženje

2

Optužnim predlogom Vrhovnog državnog tužilaštva - Odjeljenja za suzbijanje organizovanog kriminala, korupcije, terorizma i ratnih zločina Kts.br.6/10 od 3.09.2010. godine, pri kojem je njegov

zastupnik ostao do kraja glavnog pretresa, stavljeno je na teret optuženom V. N. da je izvršio krivično

djelo primanje mita iz čl.423 st.4 u vezi st.2 Krivičnog zakonika.

Optuženi nije priznao da je izvršio navedeno krivično djelo.

U svojoj odbrani na zapisniku pred Istražnim sudijom, je naveo da je po struci lekar - specijalista ortoped i da je zaposlen u Kliničkom centru u Podgorici gdje radi od 1992. godine. Što se tiče konkretnog slučaja sjeća se da je bio pozvan od strane svojih kolega V. i A. i da mu je bilo saopšteno

da je primljen pacijent Š. E., čije ime je tek kasnije saznao, te da se radi o povredi kičme. Koliko se

sjeća, bilo je to negdje 14. ili 15. aprila 2009. godine, između 21 i 22 sata, kada je došao u bolnicu i

odmah preduzeo sve što mu nalaže ljekarska etika. Pregledao je pacijenta i utvrdio da se radi o teškoj

povredi kičme, koju je procijenio kao povredu koja smrtno ugrožava povrijedjenog. Radilo se o prelomu sa iščašenjem - pomjeranjem četvrtog pršljena vratnog dijela kičme sa oštećenjem kičmene

moždine i oduzetošću sva četiri ekstremiteta kao i drugih funkcija ispod nivoa povrede. Odmah je preduzeo i naložio sve radnje i mjere koje struka propisuje za ove povrede. Zna da je povrijedjeno lice primljeno i smješteno na odjeljenje, da su stavljani tegovi, da je sve to radio skupa sa dežurnim

osobljem, te da je nakon toga izašao jer je imao drugih obaveza. Zna da je primijetio jednu grupicu

ljudi na holu ispred Odjeljenja, a od strane dežurnog osoblja rečeno mu je da je to porodica povrijedjenog Š. E.. S obzirom na težinu povrede, našao je za shodno da izadje u hol i sa njima porazgovara, pa im je tom prilikom rekao da je povreda teška, da je za sada plan da se radi sa tegovima ali da se ne isključuje i mogućnost operacije, te da će sutradan ujutru nakon ljekarskog kolegijuma imati bolju sliku o povredi i načinu liječenja. Drugog razgovora sa tim ljudima te večeri nije imao i nakon toga razgovora je pošao van bolnice. Sutradan kada je došao na posao, vidio je da

je iščašenje vratnog pršljena vraćeno, što je bilo ohrabrujuće u procjeni daljeg medicinskog tretmana.

Imali su kolegijum, sjeća se da je to bio dan uoči uskršnjih praznika i da se sledećih pet dana nije radilo, pa prema tome operativna opcija u regularnom postupku ne bi mogla biti uradjena. Pošao je u

ambulantu jer mu je to redovna obaveza i ne sjeća se da je toga jutro gledao bilo koga od rodbine Š.

Zna samo da ga je nazvao direktor Klinike dr. D. koji se interesovao za Š., da ga je zamolio da dodje

do njega i da je tu došao njihov kolega Š. O., misli da se tako zove, a koji je u srodničkim odnosima sa

povrijedjenim, pa je pošao do kabineta direktora i sve ovo predočio i direktoru D. i kolegi Š. za koga

misli da je bio i njihov stažista. Tom prilikom predočio je i mogućnost operacije i rekao da bi to bilo moguće odrediti u poslijepodnevnom časovima, a sve u cilju poboljšanja zdravstvenog stanja pacijenta

i ostavljanja najboljih mogućnosti za njegovo dalje liječenje. Procijenio je da ovu operaciju treba odraditi toga dana u poslijepodnevnom časovima, odnosno što ranije, pa se lično angažovao da se obezbijede uslovi, a to je podrazumijevalo i salu i ljudstvo da se operacija uradi, jer mu je to nalagala

profesionalna etika. To je bila njegova procjena, a sve u cilju očuvanja zdravlja povrijeđenog. Koliko se sjeća, od rodbine u to vrijeme nikoga nije vidio i ne zna da je bilo kome od rodbine rekao da će u to vrijeme biti operacija, osim što je to znalo osoblje. U poslijepodnevnim satima određena je operacija nad povrijeđenim i tvrdi da je uradjena po njegovom najboljem znanju i umijeću uz poštovanje svih pravila medicinske nauke. Nakon uradjenog operativnog zahvata, izašao je u hol ispred operacionog bloka gdje je bilo rodbine povrijeđenog Šahmanovića, a u hol je morao da izadje da bi pošao na odjeljenje. Rodbina ga je tom prilikom "nekako" presrela da se interesuje za tok operacije i dobro zna da su sa njim bile kolege V.V. i G. M. koji su bili dio operacionog tima, i isti su prisustvovali tom razgovoru sa rodbinom, kada je rodbini saopštio da je operacija uradjena, te ukratko im saopštio tok

3

operativnog zahvata koliko su oni to mogli razumjeti. Rekao im je da je Š. smješten na odjeljenje intezivne njege i da će za par dana, zavisno od postoperativnog toka biti smješten na Odjeljenje ortopedije. Druge priče izmedju njega i tih ljudi u holu ispred operacionog bloka nije bilo. Nakon toga, tj. nakon izvršene operacije, a to je koliko se sjeća bilo negdje izmedju 19 i 20 sati, jako umoran je pošao kući. Dalje navodi da poštujući želju za interesovanjem porodice koja je sasvim normalana i uobičajena, a poštujući i neka pravila svoje struke, rekao je porodici, pri čemu ne zna konkretno kome, da sutradan nakon što obidje pacijenta, može dati neku bližu informaciju što se tiče postoperativnog toka i oporavka povrijeđenog. Misli da je to rekao upravo u holu nakon izlaska iz operacionog bloka. Sutradan je imao već dogovoren razgovor sa jednim od novinara Televizije Crne Gore, zna da je to bila ženska osoba, crne kose, ne sjeća se njenog imena i prezimena, a razgovor je vodjen radi njegovog gostovanje u programu televizije. Zato je u prijepodnevnim satima vozilom marke "Citroen" - pijesak žute boje, došao na parking Televizije Crne Gore, jer je dogovoreno mjesto izmedju njega i te novinarko bio taj lokal koji se nalazi do zgrade Televizije. Sa novinarkom je sjeo za jedan sto na vanjskoj terasi pa dok su razgovarali, dobio je poziv na mobilni telefon. Zvao ga je neko od Š., pitajući da li mogu dobiti informacije o operisanom rodjaku. Pitali su ga gdje, je pa je on kazao gdje se nalazi, te dozvolio da dodju kod njega da bi im dao tu informaciju, jer se već predhodno putem telefona informisao od osoplja intezivne njege o stanju operisanog Š.. Ne zna odakle je Š. bio broj njegovog telefona, ali se isti može dobiti i preko informativne službe operatera, a to je broj 069/061-061. Došla su dva čovjeka iz grupe sa kojima je predhodno razgovarao, a pitali su ga o stanju operisanog E.. On im je kazao ono što je predhodno dobio preko mobilnog telefona, s tim što im je još rekao da će kasnije ići da obidje pacijenta. Taj razgovor izmedju njega i ova dva čovjeka trajao je par minuta, a novinarka za to vrijeme nije bila prisutna, jer je već bila pošla. Nakon obavljenog razgovora sa ovim licima, razišli su se, pa su oni pošli, dok je on ustao, ušao u svoje vozilo i pošao u bolnicu. Kazao je dalje da je normalno, svakodnevno obilazio pacijenta, pratio njegovo zdravstveno stanje i ne zna tačno da li je drugi ili treći dan poslije operacije, Š. "spušten" na odjeljenje, nakon čega je takodje bio pod njegovim nadzorom. Inače pacijent sa takvim povredama mora biti pod stalnim nadzorom i ljekara i osoblja. Takvom pacijentu je potrebna posebna njega i tretman, jer su to povrede koje iziskuju pomoć u svakom smislu od okretanja, podizanja, namještanja, hranjenja, održavanja lične

higijene i dr. Dakle, takve povrede su specifično teške i baš zahtjevne u pogledu post - operativnog tretmana. Upravo ovakvi pacijenti zahtijevaju i izdavanje specijalne, posebne propusnice nekom od rodbine koji će biti uz pacijenta i to se ne protivi uobičajenoj praksi u Kliničkom centru, normalno uz poštovanje režima rada Odjeljenja. Njegova procjena je bila da takvu propusnicu treba dati, pa je na njegov predlog direktor D. izdao takvu propusnicu rodbini povrijeđenog Š., a takvu propusnicu neposredno predaje glavna sestra i misli da je u ovom slučaju ispoštovan taj princip. Stanje pacijenta je išlo od prihvatljivog do zabrinjavajućeg po vitalne funkcije. Sve se prati. Pacijent u ovakvim slučajevima kada postane svjestan težine svoje povrede, postaje psihički nestabilan i to iskazuje, manifestuje. Vjerovatno da je i pacijent Š. shvatio težinu svoje povrede i da je to manifestovao, pa upravo zbog toga njegova rodbina, svoje interesovanje za zdravstveno stanje pacijenta a i ponašanje mijenja do mjere koja narušava režim rada Odjeljenja. Od osoblja je u saznanju da su unošene stvari i namirnice koje nijesu smjele da se unose. Zbog toga je procijenio da rodbina više ne smije biti uz pacijenta i da treba oduzeti propusnicu. To nije htio da uradi pred osobljem, pa se sjeća da je pozvao nekog od rodbine i u kabinetu od njega zatražio da vrati propusnicu. Uzeo je propusnicu i dao je glavnoj sestri. Plaši se da je oduzimanje ove propusnice pogrešno protumačeno od strane rodbine. Propusnica inače nije podrška medicinskom tretmanu, već psihološkom stanju pacijenta, a ako se zloupotrijebi na način kako je to po njegovoj procjeni uradjeno od strane rodbine Š., onda ima kontra efekat, jer narušava uobičajni i protokolarni medicinski tretman i pretvara se u nešto sasvim što nije poželjno, ali porodica to najčešće pogrešno protumači. Za ovo vrijeme liječenja kontakti između njega i rodbine povrijeđenog Š. su vršeni putem telefona i lično kada je za to bilo prilike, a ti kontakti

4

su bili samo u dijelu koji se odnosi na zdravstveno stanje pacijenta i eventualno njegovo dalje liječenje. Povrijeđeni Š. E. je bio na Odjeljenju ortopedije negdje do sredine maja mjeseca 2009. godine, a sa ovog odjeljenja je upućen u Institut u Igalo na rehabilitaciju. Međutim, tamo nijesu htjeli da ga prime zbog teške povrede i njegovog zdravstvenog stanja, pa je vraćen u Klinički centar na Odjeljenje interne klinike, gdje je nastavljeno liječenje sve do smrti, mada je preminuo na Odjeljenju intenzivne njege. Dalje navodi da je Š. liječen i tretiran po najkvalitetnijim pravilima medicinske nauke, a smrtni ishodi u ovakvim slučajevima se ne isključuju zbog vrste i težine povreda. Ovakav režim pružanja ljekarske pomoći sa njegove strane nije bio uslovljen bilo čime i prema bilo kome, ni od koga nije tražio niti primio bilo kakav poklon u bilo kojem vidu. Da je htio uzimati mito za ovo za šta se optužuje, otežao bi operativni zahvat i ne bi ga uradio u roku u kom je to učinio. To se odnosi i na vrijeme nakon operacije, pa on nije tražio niti dobio bilo kakav poklon, niti je imao bilo kakvu korist vezano za liječenje sada pokojnog Š.. Na posebno postavljeno pitanje, optuženi je dalje naveo da misli da ga porodica povrijeđenog pitala da li istog treba poslati ili prebaciti za Beograd, a da je on odgovorio da za to nema potrebe i da mu se potpuna njega može pružiti u Kliničkom centru. Na pitanje je još kazao da misli da se u krugu bolnice van zgrade Kliničkog centra nije srijetao niti razgovarao sa bilo kim od rodbine pok. Š.. Na zapisniku o glavnom pretresu, optuženi je ponovio navode odbrane iz predhodnog postupka, dodajući da se ne može sjetiti da li je i kome od članova porodice ovog pacijenta dao broj svog mobilnog telefona, ali da je uobičajno da se za ovako teške slučajeve, od strane ljekara da broj telefona nekom od članova porodice. Tačno je da je bio na piće sa dvojicom ljudi od rodbine pacijenta i to u kafiću pored zgrade Televizije. Naime, dok je sjedio u kafiću sa novinarkom D. M., zvao je

neko od rodbine, pa im je kazao gdje se nalazi i da u tom kafiću mogu dobiti informacije o zdravstvenom stanju ovog pacijenta. Takođe je tačno da je nekome od rodbine pacijenta Š. rekao da treba da ga "ispoštuju", ali kada je to kazao, mislio je na poštovanje kućnog reda i režima rada na Odjeljenju, a on je samo neko ko to personifikuje. S obzirom da rodbina nije poštovala kućni red, stalnim dolascima, oduzeo im je propusnicu. Dakle, to je učinio zbog njihovog neadekvatnog ponašanja oko bavljenja pacijentom i njege samog pacijenta. Ne može se sjetiti da li je prilikom razgovara sa rodbinom pominjao Ameriku, ali svakako im je rekao da je to uradjeno na najbolji mogući način, te da ne bi bilo bolje uradjeno bilo gdje u inostranstvu. Međutim, nije im obećao da će sve biti uredu, jer kada je u pitanju takav pacijent, to nije ni mogao da obeća. Navodi da mu je sve ovo čudno, kada su u pitanju žalbe na njegovo postupanje, jer niko od tih koji su se kasnije žalili nije uputio bilo kakvu primjedbu na njegov rad, bilo direktoru Klinike ili direktoru Kliničkog centra. Inače na klinici, jednim velikim naporima uspjeli su da ovog pacijenta održe živim za 47 dana. Ponovio je da ništa nije zahtijevao od rodbine ovog pacijenta, niti je bilo što dobio. Od trenutka kada je pacijent hospitalizovan pa do operacije prošlo je manje od 24 časa i za to vrijeme nije imao nikakve kontakte sa njegovom porodicom što upućuje na to da nije imao bilo kakve namjere da od porodice nešto traži.

Na posebno postavljeno pitanje izjavio je da se ne može sjetiti o broju osoba - rodbine pacijenta sa kojima je razgovarao nakon izvršene operacije, a prve razgovore sa njima po prijemu pacijenta na kliniku, imao je u holu ispred Ortopetske klinike. Dalje na postavljeno pitanje, da li se ranije dešavalo da kontakte sa članovima porodice pacijentata ima u nekom lokalnu, odgovorio je da se i ranije to po nekad dešavalo. Na kraju u završnoj riječi je izjavio da se ne osjeća krivim za krivično djelo koje mu se stavlja na teret.

Sud je na pretresu izveo dokaze: saslušanjem svjedoka: Š. H., Š. E.2, B. H., Š. D., Š. E.3 i C. H., te čitanjem Otpusne liste sa epikrizom Kliničkog centra Crne Gore - Ortopetsko traumatološke klinike br.7423/406 za pacijenta Š. E. i čitanjem izvoda iz kaznene evidencije za optuženog.

5

Svjedok Š. H., u svojoj izjavi kod Istražnog sudije je naveo da je vozač autobusa i da je bio krenuo od Podgorice ka Beranama, kada je dobio poziv na mobilni telefon i tom prilikom mu saopšteno da se njegov rođak Š. E. povrijedio radeći na nekoj kući u Plavu ili Gusinju i da se isti transportuje od Plava ka Beranama odnosno ka Podgorici. On je tada na poslu obezbijedio zamjenu i taksijem došao u Podgoricu, te u Kliničkom centru u Urgentnom bloku zatekao Š. E.2 i sada pokojnog E.. E. je bio potpuno svjestan, orjentisan, nalazio se u kolicima. Tada su počeli njegovi pregledi i zna da su ga vodili na skener, jer je bio u njegovoj pratnji kada su vršeni pregledi, a sve je to bilo u mjesecu aprilu 2009. godine. Po obavljenim pregledima E. je smješten na Odjeljenje ortopedije, pa kada su ga legli na krevet, izašao je doktor kojeg do tada nije znao. Predstavio se kao doktor V., a tu je bio i E.2 - brat pokojnog E., te drugi mu brat - E.3, a bilo je i još poznanika i rođaka pokojnog E.. Tražili su da udju kod njega u kabinet, što je doktor odobrio, pa je od prisutnih samo on ušao, jer su tako predložila E. braća. U razgovoru sa doktorom, interesovao se za E. stanje, te da li E. treba povesti u Beograd ili negdje drugo, na što je doktor odgovorio: "Ne može mu biti bolje nigdje nego ovdje, pa da je u Ameriku". Tada ga je doslovno pitao: "Doktore koliko je Vaše", na što mu je odgovorio: "Ja to ne

odredjujem nego vi, nemam neku svoju tarifu", tako je nešto rekao, u tom smislu. On je tada izvadio dvije novčanice po 100 eura i stavio ih na sto ispred njega, nakon čega je doktor taj novac uzeo i stavio ga u jednu pregradu ormara koji se nalazio uz zid i to sjeća se da je novac stavio u gornju pregradu tog ormara. Inače to je bio novac koji je on lično imao kod sebe i izvadio iz džepa, a taj novac je doktoru dao da bi ga častio, a ne da bi ga podmitio. Doktor mu je tom prilikom govorio da se radi o teškoj povredi, da su slomljeni pršljenovi, pominjao je brojeve pršljenova C4 i C5 i da su to vratni pršljenovi. On je zatim izašao i braći pokojnog E. sve to prenio, te kazao da je doktoru dao 200 eura da ga časti. Pošto su kao rodbina ostali da spavaju kod rodjaka u Podgorici, sutradan su on i E. pošli u Klinički centar između 8 i 9 časova i zatražili prijem u ambulantu dr. V. jer im je on rekao da tada kod njega dodju. Kada su kod njega ušli, rekao im je da je sve dobro, da je predhodnom intervencijom pokojni Emil zbrinut, da su se pršljeni vratili na svoje mjesto, što je pozitivan znak i da se ne mora raditi operacija, te da će o tome odlučiti tek možda poslije praznika, s obzirom da je bio pravoslavni Uskrs. Oni su bili zadovoljni takvim informacijama, a uz to vidjeli su i pokojnog E. i njegov izgled im je bio zadovoljavajući, pa su tako zadovoljni o svemu obavijestili rodbinu. Tog istog dana kao rodbina pošli su u posjetu negdje između 14 i 15 časova, a sa njima je bio i njihov rodjak Š. koji je inače ljekar u Plavu, koji im se pridružio, pošto su ga obavijestili. Tada je razgovarano sa dr. V., zna da je i njihov rodjak - ljekar Š., takodje razgovarao sa dr. V.. On (tj. svjedok Š. H.), je bio u holu, kada je odjedamput neko izašao i rekao da E. pod hitno treba da se operiše i da treba krv da se daje. Za sve njih to je bilo iznenađenje jer su u jutarnjim satima od istog doktora imali sasvim drugačiju informaciju. U poslijepodnevним časovima uradjena je operacija pokojnog E., pa dok je operacija trajala, oni kao rodbina su se okupili ispred bolnice i jedan njihov poznanik B., za kojeg ne zna kako se zove, izašao je iz bolnice dok su oni stajali ispred kafane u krugu KBC - a, pa im je rekao da je operacija prošla dobro, da je sve u redu i da je dr. V. zadovoljan sa onim što je uradjeno. Dok im je on to govorio, vidjeli su da dr. V. izlazi iz bolnice i ide ka autu, kada mu oni prilaze. Interesovali su se za operaciju, pa im je doktor ponovio ono što je rekao i B., tj. da je to uradjeno odlično, čak fenomenalno, da su ugradjene pločice i da je zadovoljan sa operacijom. Tu u njegovom prisustvu, te u prisustvu braće pokojnog E. i ovog B. i C. H., a misli da je tu bio i Š. D. i još neki njegovi rodjaci, dr. V. je doslovno rekao: "Nadam se da ćete mi vi ovo adekvatno vratiti, ili ispoštovati". Tako je rekao, moguće i da je rekao "ili ću biti nagrađen za ovo što sam uradio, od vaše strane". Tada doktor lično kaže "čujemo se sutra između 10 i 11 časova, naći ćemo se negdje u kafiću ili kafani, a misli da je predhodno uzeo njegov (tj. doktorov) broj telefona i sjeća se da je taj broj bio: 069 i brojevi su još bili 061 i opet 061 ili 016, pa opet 016 i toga se dobro sjeća. Oni svi koji su tu bili, te njegove riječi su shvatili na način da treba da mu daju novac i upravo zbog toga su medjusobno razgovarali šta i koliko da mu daju, konsultovali su se čak i sa ocem povrijedenog E. putem telefona. On je lično razgovarao

6

sa E. ocem, a razgovarali su i drugi, pa je E. otac tada rekao: "Nije problem ni imanje ni kuće,

vidite

vi to". Nijesu konkretno došli do zaključka koliko doktoru da daju, a zna da je neko - E. braća ili on, pomenuo iznos od 500 eura. Sjutradan je u dogovoreno vrijeme zvao doktora, koji se javio i rekao da se nalazi u nekom lokal, od Kliničkog centra pravo u pravcu Ministarstva ili centra grada, i taj lokal se nalazi sa lijeve strane. Na taj sastanak su pošli on i E. (tj. brat pokojnog E.). Na terasi kafića su se vidjeli sa dr. V., sa kojim je sjedjela jedna ženska osoba, srednjih godina, crne kose, ali na nju nije posebno obraćao pažnju. Kada su prišli stolu, ona je ustala i pošla, dok su on i E. sjeli za sto dr. V. Sjeća se da je doktor tom prilikom pio neko tamno piće, moguće "Gorki list" ili crno vino. On i E. su naručili piće i tada je otpočeo razgovor u vezi zdravstvenog stanja sada pokojnog E.. Dr. V. je rekao da je povreda ozbiljna, da je četvrti pršljen najvažniji pršljen kičmenog stuba, te rekao da treba kupiti "kragnu" marke "Filadelfija M". E. mu je tom prilikom rekao da oni rade privatno, da dosta teško žive na što je doktor kazao kako mu je sin na fakultetu u Beogradu, kako treba dosta para za školovanje. E. je dalje rekao da su sakupili 500 eura da se njemu daju, a dr. V. je kazao da on ne određuje cijenu, već da je to njihova stvar. U jednom trenutku su ustali, misli da je doktor platio piće i sva trojica su se uputila ka doktorovom vozilu, ne zna tačno koja je marka vozila bila, a zna da je neka svijetla boja - zlatna metalik ili svijetla metalik boja, pa je doktor sjeo na mjesto vozača i nije siguran ko mu je dao novac, da li on ili E.. Toga dana poslije podne (on tj. Š. H.), pošao je za Plav, što znači da je u Podgorici bio 14, 15 i 16 -og aprila 2009. godine. Kasnije se kod rodbine interesovao za stanje sada pokojnog E. i čuo je da su E. i E. dali još 100 eura i flašu pića doktoru da ga časte, a pominjala se i neka propusnica koja im je oduzeta, ali on u vezi toga ne zna detalje. Emil je umro 02.06.2009. godine. Dalje je naveo da ne zna tačno apoene novčanica koje su doktoru date kod onog lokala, a misli da je jedna novčanica bila od 200 eura, jedna od 100 eura i četiri novčanice od po 50 eura. Inače dok su sjedjeli za stolom govorili su gdje da se da novac, ali kako je to otvoreno mjesto, ne zna da li je doktor decidno rekao da se novac da u auto, a on i E. su shvatili da novac ne treba dati za stolom već u vozilu što je i učinjeno. Na glavnom pretresu ovaj svjedok je ponovio navode iz predhodnog postupka dodajući: kada im je doktor, tj. optuženi dao broj svog mobilnog telefona, vjerovatno su i oni njemu dali njihov broj. S obzirom da im je rekao da treba da ga "ispoštuju", on je shvatio da treba da mu "uzvrate" pa su odlučili da mu daju ovih 500 eura. Inače kada su mu ovaj novac predali, bili su izašli iz kafića i dr. V. je već bio sjeo u svoje vozilo za volanom, a vrata su mu bila otvorena i tako su mu predali novac koji nije bio u koverti, pa je doktor novac uzeo i na jednoj ceduljici napisao marku kragne za vrat koju treba kupiti za pokojnog E. i napisao marku "Filadelfija". Ponovio je da se ne može sjetiti ko je doktoru, tj. optuženom neposredno dao novac, da li mu je dao on ili E., ali misli da ga je predao onaj koji ga je nosio do kafića, s tim što dodaje da je on od strane porodice bio izabran da novac preda. Na postavljeno pitanje je rekao da se apoena novčanica sjeća jer je taj novac sakupljan od rodbine i on je

taj novac vidio i sjeća se da je jedna novčanica bila od 200 eura, jedna novčanica od 100 eura i četiri novčanice u iznosu od po 50 eura.

Svjedok Š. E., u izjavi pred Istražnim sudijom je naveo da je on rođeni brat pokojnog E.. Dok je radio

na nekoj kući u Gusinju, E. je sa te kuće pao i zadobio povredu u predjelu glave i vratnih pršljenova.

Odmah nakon povredjivanja, E. je prebačen u Dom zdravlja u Plavu, a potom hitno u bolnicu u Berane, da bi zatim po preporuci ljekara istog dana vozilom Hitne pomoći bio prebačen u Klinički centar u Podgoricu. Sa E. je tim vozilom pošao i njihov brat E., a on je odmah za njima stigao u Podgoricu i bio prisutan kada je E. primljen, te kada su vršeni pregledi i snimanja, nakon čega je smješten na Odjeljenje ortopedije. Tu se pojavio i dr. V. koji je E. pregledao, te njima rekao da izađu

što su oni i učinili, čekajući u holu ispred odjeljenja. Poslije nekih možda 40 minuta pojavio se i dr. V.

i pitao ko je tu od rodbine. Njih je bilo tu 4 - 5 koji su čekali, pa je od njih u kabinet kod doktora 7

pošao H., koji mu je dalji rođjak. Kada ja H. izašao, kazao je da je povreda teška, da je E. životno ugrožen, da će trebati dosta vremena i truda za liječenje, ali da će im doktor maksimalno izaći u susret, i dati sve od sebe, te da nema potrebe da E. vode za Beograd, s obzirom da su oni pominjali

opciju da za Beograd traže uput. H. im je tom prilikom kazao da je doktoru V. dao 200 eura. Na njegovo pitanje zašto je doktoru dao 200 eura, H. mu je odgovorio da je doktor pominjao kako on (tj.

doktor) treba da bude ispoštovan, te da mu je 200 eura dao da bi više pažnje posvetio E.. Nakon toga

su se razišli i pošli kod rodbine na spavanje. Sjutradan su pošli u bolnicu on, E., H., a misli da je tu bio

i njihov rođjak B. H., pa je on (tj. E.) uspio da se "provuče" - da udje u bolnicu i vidi brata, popričao

sa njim, a zatim izašao van bolnice. Nakon toga H. je pozvao dr. V. pošto mu je doktor dao broj mobilnog telefona kada je dan ranije bio kod njega u kabinetu. Poslije završenog razgovora preko mobilnog telefona H. im je rekao, kako mu je doktor saopštio da je E. stanje stabilno i da je prezadovoljan sa onim što je uradjeno. Sve ovo je bilo prije podne, negdje oko 9 sati. H. je tada ušao u

bolnicu, a sa njim je pošao i E., i nakon povratka rekli su da je doktor zadovoljan, da je sve bilo uspješno i da neće biti potrebna hitna operacija, moguće kasnije. Oko 14 sati kada je vrijeme posjete,

pošli su da vide E. i to u grupi u kojoj su bili i u 9 sati ispred bolnice. Kada su ulazili na samo Odjeljenje susrela ih je jedna medicinska sestra i pitala ko je Š., pa kada su joj se javili, direktno se

njemu obratila i rekla da je potrebno odmah da se daju 4 flaše krvi, jer odmah treba raditi operaciju.

Oni su bili "šokirani", jer je ujutro sve bilo dobro, a sad odjednom je potrebna operacija. Tu je bio njihov rođjak dr. Š. O. koji je obavio razgovor sa dr. V. i nakon toga rekao im kako operacija mora da

se uradi. On (tj. E.) i B. H. su ostali da čekaju ispred operacione sale, pa su za vrijeme trajanja operacije bili u holu, dok su ostali izašli van. Nakon izvršene operacije izašao je dr. V., pa su mu oni

prišli pitajući ga za operaciju, nakon čega im je on kazao sledeće: "Operacija je uspjela da nije moglo

biti bolje, da je u Americi radjena ne bi moglo biti bolje, ja sam svoj dio posla odradio korektno i ljudski i nadam se da ćete vi mene ispoštovati maksimalno". On mu je na to rekao: "Nema problema

doktore". Za njega je to bila jasna poruka da treba dati novac. Zatim on i B. izlaze iz bolnice i srijeću

ove druge rođjake kod jedne kafanice u krugu bolnice. On i B. rođjacima govore što im je doktor rekao. Komentar je bio: "pa dobro, što ćemo, snaći ćemo se, daćemo" jer je poruka bila svima jasna. U

tom trenutku doktor V. izlazi iz bolnice, prilazi prema njima ili moguće da ide prema svom autu

koje mu je bilo tu parkirano, za koje zna da je bilo "zlatne" boje, a ne zna marku, pa se obraća B. H. kao najstarijem među njima i ponovio sve što se tiče operacije, te dalje rekao: "Mislim da ćete me sutra nazvati da popijemo kafu i da ćete me ispoštovati kao što sam ja vas", a zatim je pošao. Tu su bili Š. D., C. i još njegovih rođaka i prijatelja. Nikome nije bilo sporno da treba dati pare, pa se priča o iznosu, te neko pominje 300 eura, neko 500 eura, neko 700 eura, ali uglavnom završava se na iznosu od 500 eura. On je tada telefonom pozvao oca i prenio mu priču sa doktorom, pa je otac kazao: "Daj sine sve što imamo, evo imamo kuće i imanje, sve ćemo dati, daj samo da se spasi glava". Tu odmah nijesu sakupljali novac, već su se razišli sa dogovorom da se sutra tu nadju. Sjutradan su na isto mjesto došli: on, E., H. i H.. On je imao 300 eura kod sebe, pa je pozvao D. i rekao mu da donese 200 eura, a D. je ubrzo došao i donio mu 200 eura u jednoj novčanici tj. u apoenu od 200 eura pa je tako on u džepu imao 500 eura i zna da je bila jedna novčanica od 200 eura, jedna od 100 eura i četiri novčanice od po 50 eura. H. je tada pozvao doktora i kada je završio razgovor, rekao im da je doktor u nekoj kafani ili piceriji preko puta Kliničkog centra. Tamo su došli on i H., dok ostali tu čekaju njih. On je zatim na trafici htio da kupi koverat, ali ga nije imalo, pa su produžili pravo tamo prema kafani, gdje je H. vodio a on je uz put H. dao novac. Kada su stigli blizu te kafane, za jednim stolom pored vrata sa spoljne strane sjedio je doktor V. i sa njim jedna žena, koja je odmah ustala i pošla. Njih dvojica su zatim sjeli kod doktora i tu se ponavlja priča vezano za operaciju i on doktoru kaže: "Doktore, mi smo sirotinjska familija, ja na dlanove zaradjujem za familiju", da mu je zatim pokazao ruke sa žuljevima, na što je doktor rekao: "Križa je, svuda se teško živi i ja imam sina na školovanju i to treba izdržavati, veliki su to finansijski troškovi". H. je pokušao tu u kafani da mu da novac, pošto ga je izvukao iz džepa pružajući ga put doktora, s tim što je rekao: "Mi smo doktore skupili ovo što smo mogli", na što je ovaj jutito rekao: "Spusti to dolje", te zatim pozvao konobara, platio piće koje je on popio i koje je njima naručio, nakon čega su ustali i krenuli prema doktorovom vozilu, a to je bilo ono isto vozilo "zlatne" boje u koje je doktor ušao dan ranije ispred bolnice. Pošto je doktor sjeo u vozilo na mjesto vozača, H. mu je kroz poluotvorena vrata dao pare, nakon čega ih ovaj gleda i broji, a zatim kaže: "što je tu je", stavlja ih u džep košulje, nakon čega pali auto i na jednoj listici upisuje marku i veličinu kragne koju treba da kupe za povrijedenog E., pa kao marku navodi "Filadelfija", govoreći da je ima u "Rudo". On i H. su zatim došli ispred bolnice i sve ovo ispričali rođacima koji su ih čekali. Doktor V. im je zatim dao stalnu propusnicu, tako je neko stalno bio uz njihovog brata E., a sve to je trajalo 2-3 dana, a kako se E. stanje pogoršava, on zove doktora, govoreći da je E. loše, na što mu je doktor rekao da je on u 8 sati u kabinetu, da dodje za sve što im nije jasno i da donesu propusnicu. On je tada zvao svog brata E., pošto je shvatio da je izgleda malo para dato, te kako je tada bio u Plavu, a E. u Podgorici, rekao je E. da uzme propusnicu, te da uzme bocu pića i 100 eura i da to da doktoru kako bi im dalje ostavio propusnicu. E. mu je kasnije rekao da su on i D. Š. bili kod doktora, da mu je data boca viskija i 100 eura ali im je on prilikom izlaska uzeo propusnicu i rekao da više ne mogu biti pored E.. Njegov brat E. je umro dana 02.06.2009.

godine na Odjeljenju intezivne njege. Smatra da je ponašanje dr. V. prema njima bilo skandalozno. Na glavnom pretresu ovaj svjedok je ponovio predhodne navode, te dodao da se nakon završene operacije dr. V. na vratima pojavio sam, a on i B. H. kada im je prišao bili su u holu i tom prilikom ih obavijestio o stanju njihovog brata. Sjeća se da je doktor tom prilikom, između ostalog rekao da oni mogu pitati bilo koga i da će svako potvrditi da je operacija dobro uradjena, a da je H. na te riječi rekao da nema potrebe bilo koga da pitaju, te da oni u njega imaju puno povjerenje. Dalje na posebno postavljeno pitanje branioca optuženog, zbog čega ako su doktoru dali 500 eura, istog nijesu prijavili policiji ili direktoru bolnice, odgovorio je da se niko nije nadao šta će se desiti, već su se nadali da će to ići na bolje, kako je i sam doktor obećavao.

Svjedok Š. E.2, u svojoj izjavi pred Istražnim sudijom je naveo da je njegov pokojni brat E., radeći na nekoj gradjevini u Gusinju, pao s kuće i zadobio povredu vrata pa je odmah odvezen u bolnicu u Plav, a zatim u bolnicu u Berane, odakle su ga vozilom Hitne pomoći odvezli za Podgoricu. U Urgentnom bloku Kliničkog centra našli su se sa rođakom Š. H.. Tu su započeta snimanja i pregledi, pa nakon završenih snimanja i pregleda E. je smješten na Odjeljenje ortopedije. Dok je E. smještan u sobu, na holu se pojavio dr. V. koji se predstavio i pozvao jednog od njih (tj. od rodbine) koji su se tu bili okupili, pa je kod doktora u kabinet došao H.. Inače tu sem njega i H. bili su mu brat E. i još rođjaka.

Poslije nekog vremena, H. je izašao i rekao im da je doktoru dao 200 eura, ne govoreći im dalje da li je doktor tražio novac ili ga je samo častio. H. je tom prilikom rekao da mu je doktor dao broj telefona i kazao koji je taj broj pa je on taj broj memorisao u svom telefonu, a to je broj 069/061-061. H. je tom prilikom kazao da je doktor rekao da se sutra dodje kod njega u ambulantu. Zato sutradan u jutarnjim satima, negdje između 8 - 9 sati, on i H. su pošli u Ambulantu kod doktora i tu razgovarali u vezi povreda pokojnog E.. Rekao im je da je povreda izuzetno teška, ali da će sve biti u redu, da će biti potrebna operacija koju će raditi poslije praznika, jer je bio pravoslavni uskrs. Nakon završenog razgovora u Ambulanti, pošli su u sobu da posjete E., gdje je bilo dosta njihove rodbine. Ali tada im je saopšteno da će se toga dana poslije podne vršiti operacija i da će trebati 2 do 4 flaše krvi. To im je bilo iznenađenje, pošto im je predhodno doktor rekao da se sa operacijom neće žuriti. Pošto je stvar bila ozbiljna, oni su se okupili, neko u bolnici, a neko u krugu bolnice ispred jedne kafanice i nakon završene operacije, doktor je došao do njih (tj. rodbine) kojih je sigurno bilo desetak ljudi. Doktor je direktno prišao B. H., koji je najstariji od njih, a njima se priključio i E.. Svi su čuli razgovor i tada doktor kaže: "Operacija je bila uspješna, ni u Americi da je radjeno, ne bi bilo bolje", a onda je 9 doslovno rekao: "Ja sam vas ispoštovao, red je da i vi mene ispoštujete", te zatim dodao: "Nazvaćete me sutra oko 10 - 11 sati da se nadjemo da popijemo kafu", nakon čega odlazi svojim vozilom koje je bilo nešto kao zlatne boje, a ne zna da li je bilo marke "Reno", "Pežo" ili neke druge marke. Nakon toga su se razišli, a sutra dan su se ponovo njih 5-6 rođjaka našli ispred bolnice. Tu su bili on, E., H., H. i D.. Razgovarali su o tome što da daju doktoru jer su sirotinja ali su u

nuždi,

pa je i on razmišljao da je bolje da mu kako navodi "nešto učine", da bi se što bolje pobrinuo oko pokojnog E.. On i E. su imali 300 eura svog novca i taj novac je bio kod E.. E. je zvao D. tražeći da

mu pozajmi 200 eura, pošto su se predhodno dogovorili da doktoru dadu 500 eura. D. je došao i donio novac a siguran je da se radilo o jednoj novčanici od 200 eura i misli da je taj sakupljeni novac

u iznosu od 500 eura bio kod H., kada je neko pozvao doktora, pri čemu ne zna da li je to bio H. ili E.,

pa nakon obavljenog razgovora njih dvojica (tj. H. i E.) su se uputili negdje pješice i izašli iz kruga bolnice, dok su njih trojica ispred bolnice ostali. Poslije nekih pola sata H. i E. se vraćaju i saopštavaju

im da su doktoru dali 500 eura, te da im je doktor rekao da će se potruditi i da će sve biti u redu. Druge priče vezano za to ispred bolnice nije bilo, pa su se razišli kućama kod rodjaka.

Na glavnom pretresu, ovaj svjedok je ponovio navode iznijete pred Istražnim sudijom i pojasnio da se

sakupljeni iznos novca od 500 eura, sastojao od: jedne novčance od 200 eura, pozajmljene od Š. D.,

jedne novčanice od 100 eura i 4 novčanice od po 50 eura. Pošto je taj novac sakupljen, H. ili E. je nazvao doktora i ne zna ko je od njih dvojice taj novac nosio radi predaje doktoru.

Svjedok B. H., je posvjedočio da poznaje porodicu Š., iz istog su kraja i lično je poznavao pokojnog

E., pa kada je čuo da se povrijedio, pošao je u bolnicu u Urgentni blok, čekajući da ga dovezu.

Kada

su ga dovezli i primili u bolnicu, bio je svjestan, sa njim je popričao, a zatim su otpočeli njegovi pregledi. Tu su bila dva E. brata - E. i E., neki njihov rođjak, po imenu H. i još neki C.. Pošto je E. primljen na Odjeljenje, jedan od E. braće je rekao da ga je primio dr. V., da je doktor rekao da treba

da se radi neki zahvat i tada se medju njima povela priča da je dobro što ga je on primio, pošto je dobar ljekar i da ga treba nešto častiti. Ovaj razgovor su vodili u kafani ispred bolnice, odakle H. i jedan od E. braće idu gore u bolnicu, nešto su se duže zadržali i nakon što su se vratili kazali su da su

častili doktora 200 eura. Zapamtio je kako je neko rekao da je doktor tih 200 eura nekako bacio kao da

mu ništa ne znače i da ih je bacio u neki ormar. Sjutradan je pošao da posjeti E., a to je bilo za vrijeme

posjete. Pričao je sa E. u sobi, a tu je bilo još njihove rodbine i rodjaka i odjedanput je neko rekao da

E. pod hitno treba da se vodi na operaciju. Došle su sestre, gurale su krevet na kom je ležao E., čak su

i oni pomagali do lifta i bilo mu je jasno da ga vode u operacioni blok. Nakon toga, oni - E. rođjaci i

prijatelji, opet su se sastali u onoj kafani ispred bolnice da piju kafu, i tu su sem njega bila dva E. brata, Š. D., ovaj C., ne može se tačno sjetiti ko je sve bio, možda je bilo njih 7 - 8 ljudi čekajući tu da

se završi operacija. Kada je otprilike procijenio da će se završiti operacija, on i E. brat - E. su pošli na

sprat gdje se nalazi operacioni blok i čekali u holu. Poslije nekih 20 minuta izašao je doktor, za koga

je E. rekao: "Evo ga doktor V.". Prišli su mu i rekli da se interesuju za E.. Doktor je tada u E. prisustvu porazgovarao sa njim, vjerovatno vidjeći ga kao starijeg čovjeka. Doktor im je tada rekao da

je sve u redu, da je operacija dobro prošla, da je E. jak momak, te da je on uradio najbolje moguće.

Sjeća se dobro da je doktor V. tada rekao, što je njemu bilo čudno: "Evo pitajte koga hoćete, to je

uradjeno najbolje moguće". Bilo mu je čudno što on kao laik i koga da pita kako je on to uradio.

Nakon toga, dobro se sjeća da je doktor V. doslovno rekao: "Ja sam uradio najbolju stvar što se moglo

u svijetu uraditi, ne bi bilo u redu da i vi ne ispadnete fer". E. je na to rekao: "Pa dobro doktore,

neće imati problema ni za šta", a on (tj. svjedok B.) je samo slegao ramenima. Na tome se razgovor završio, pa oni silaze dolje, a njega je to asociralo na jedino moguće - da mu se da novac, pa dok su silazili, E. se obratio riječima: "E., brate, ovaj hoće nešto". Kada su izašli iz bolnice, rodjake koji su ih čekali, upoznali su sa pričom koju su vodili sa dr. V. u holu ispred operacionog bloka pa tu svako po nešto

10 komentariše, govori se o davanju novca, da treba dati, pa kako u toj priči od stepeništa bolnice dolje prema kafani, iz bolnice izlazi doktor V., isti ide ka njima, a moguće da je tuda i trebao da prodje ka svom autu, oni se okreću put njega da bi ga opet pitali, da se interesuju. On je ponovio onu priču ih hola što se tiče težine operacije i kvaliteta kako je to uradjeno, te dodao: "Znate što gospodo, imali ste vi intervencija i to najstrašnijih, ali ja sam posao završio, ne bi bilo fer da me zeznete", ili je rekao: "Da vi ne ispanete fer", te njegove riječi svi su čuli. Za njega je bilo jasno "kao suza" da doktor traži pare. E. mu je ponovo rekao da nema problema ni za što, a doktor dalje dodao: "e dobro, vi imate moj broj telefona, čučemo se sutra oko 10 sati negdje da pijemo kafu". Doktor je zatim sjeo u svoje auto i pošao, dok su oni ostali u istu onu kafanu u krugu bolnice gdje su sjeli i vodili razgovor o tome koliko doktoru treba dati, pa je neko govorio 200 eura, neko 300 eura, i na kraju dogovoreno da mu se odnese 500 eura, sutradan kada se sa njim bude pila kafa u nekom lokaluu. Nakon toga su se razišli.

Sjutradan negdje oko 9 sati, oni kao rodbina ponovo su se sreli u onoj istoj kafani ispred bolnice. Kako se približavalo 10 časova, dogovarali su se ko će da se sretne sa doktorom i da mu preda pare, pa je dogovoreno da podju E. i H.. U toj priči, negdje oko 10 časova, pojavio se doktor sa autom, koje auto su oni prepoznali. Tada je došlo do telefoniranja, pa su E. i H. negdje pošli van glavne kapije bolnice, a on (tj. svjedok B.) je pošao kući, govoreći E. da će ga zvati, da ga pita što je bilo. Uveče oko 20 časova zvao je jednog od E. braće, pitajući ga da li su se vidjeli sa doktorom i da li su završili posao, na što je ovaj potvrdno odgovorio i dodao da se doktor ponašao kao da mu ništa nijesu dali, izgleda da je njemu to malo, na što je on prokomentarisao: "E nikad mu dosta ne bilo". Sjutradan je ponovo pošao u bolnicu u vrijeme posjete, pa mu je E. u priči kazao da je u toku razgovora sa dr. V. doktor rekao: "Znam da se nema, ali za ovakve ozbiljne stvari se pozajmi, no ajde dobro, nije bitno". Bio je revoltiran sa ovim što mu je E. ispričao, pa je prokomentarisao: "Kako to čočče, nije ovo njegova bolnica". Kasnije se interesovao za E. zdravlje, zvao njegovu braću, a i on je išao, te saznao da se E. zdravstveno stanje komplikuje. Od E. braće je saznao da im je doktor V. oduzeo propusnicu, a da su ga oni častili flašu viskija i 100 eura. Zna da je E. umro 02. juna 2009. godine. Na glavnom pretresu, ponovio je navode iz predhodnog postupka, te na posebno postavljeno pitanje odgovorio, da je nakon završene operacije vidio kako doktor (tj. optuženi) izlazi u hol i tom prilikom niko sa njim nije bio, u to je siguran, te da su nakon završene operacije, on i E. podatke dobijene od doktora, prenijeli ostalim licima od rodbine koji su čekali ispred bolnice, a tu su bili: H., C., čije ime

sada ne zna, D. Š., a bio je i E. brat - E..

Svjedok Š. D., u svojoj izjavi pred Istražnim sudijom je naveo da je on jedan od rodjaka pokojnog E.,

za kojeg zna da je usled pada sa neke kuće u Gusinju, povrijedio vratne pršljenove. Za njegovu povredu saznao je od E., koji je došao kod njega kući u Podgoricu u večernjim časovima i to mu saopštio. Tada mu je kazao da je E. smješten kod dr. V. na Odjeljenje ortopedije a on je E. rekao što

vam bude trebalo tu sam. Sjutradan je E. došao u bolnicu da vidi što se dešava sa bratom. Ne može se

sjetiti kada ga je tačno E. zvao i rekao mu "treba mi para" i tom prilikom pomenuo iznos od 200 eura.

Dogovorili su se gdje da dodje da mu donese novac, pa je pošao pred bolnicu, ispred glavnog ulaza

gdje je našao E., a sa strane je vidio još neke njegove rodjake. Pitao je E. što će mu te pare, a on mu je

odgovorio da pare treba da da doktoru. Drugo ga nije pitao, pa mu je dao 200 eura i to u jednoj novčanici, nakon što je pošao. Nije bio prisutan nekim drugim dogovorima rodbine pokojnog E., niti

je konkretno čuo njihov razgovor sa dr. V., a doktora je gledao u holu bolnice kada je išao da posjećuje E.. Nakon što je prošlo nekih 15 dana, zna da se E. stanje pogoršalo i tada ga zvao Enis i

rekao mu da doktor traži propusnicu, a E. stanje je bilo takvo da je pored njega neko morao biti. Tada

je iz kuće uzeo bocu viskija i 100 eura, i zajedno sa E. kod koga je bila propusnica pošao u bolnicu, pa

su našli doktora ispred njegovog kabineta. Doktor ih je pustio da udju unutra i on je tada doktoru rekao da se E. stanje pogoršava te da ga treba malo pogledati, na što je doktor odgovorio

"dobro,

11

dobro". Pošto je E. držao onu bocu viskija u ruku on je tu bocu iz njegovih ruku uzeo i izvadio 100 eura i to dao doktoru V., koji je veoma brzo onih 100 eura stavio u džep. Doktoru je tom prilikom rekao da se E. otvaraju rane po leđjima od ležanja, na što je doktor odgovorio: "Nemojte me učiti mome poslu, ja sam ga jutros obilazio i vidio da nema ništa". Kada su on i E. krenuli da izlaze doktor

im je rekao "Momci vratite mi propusnicu", pa je on E. rekao da je vrati, da ne prave probleme, na što

je E. izvadio propusnicu i ostavio mu je na sto, nakon čega su izašli napolje. Kasnije je od E. čuo da je

doktoru dato 500 eura u nekoj kafani i misli da je u tih 500 eura bilo i onih njegovih 200 eura koje je

E. dao ispred bolnice, a u vrijeme kada je E. dao tih 200 eura, pokojni E. je već bio operisan.

Na glavnom pretresu, ovaj svjedok je ponovio izjavu datu pred Istražnim sudijom, dodajući da se iznos od 200 eura koji je dao E. sastojao se od jedne novčanice. Na posebno postavljeno pitanje od

strane branioca optuženog, kazao je da je one noći, kada je E. dovezen u bolnicu, E. prespavao kod

njega kući. Sjutradan je E. pošao u bolnicu. U bolnicu je on i pošao ali nije ulazio već bio samo ispred

bolnice. Inače pred bolnicu je pošao da bi E. dao 200 eura, pa nakon što mu je taj novac dao udaljio

se, a sutradan je ponovo došao pred bolnicu. Toga dana, misli da je bilo predveče, saznao je da je

pokojni E. operisan, no ipak, to je bilo davno, prije godinu i po, pa zato kaže da "misli" da je tog istog

dana predveče saznao za operaciju. Naveo je još da nije bio prisutan kada je doktor razgovarao sa

nekim od rodbine ispred bolnice.

Svjedok C. H., u izjavi pred Istražnim sudijom je naveo da je nakon povredjivanja Š. E. došao iz Plava

u Podgoricu. Bio je ispred bolnice sa E. rodbinom dok je trajala operacija, jer su čekali da vide

kako

će se operacija završiti. Sjedjeli su na klupe ispred glavnog ulaza bolnice. Poslije operacije doktor je

izašao i on nije čuo neke posebne detalje razgovora vodjenog između doktora i braće pokojnog E.,

osim detalja u kojim je doktor govoreći o uspjehu operacije rekao: "Nadam se da ćete i vi znati ispoštovati mene". Dobro je upamtio kada je doktor to izgovorio. Poslije ovoga je dolazio u posjetu,

da obilazi E., ali drugim razgovorima i pričama nije prisustvovao, niti je čuo za primanje mita od strane doktora i o tome nema nekih saznanja.

Na glavnom pretresu ponovio je navode iz predhodnog postupka, te pojasnio da u trenutku kada je

doktor izašao iz bolnice, pored njega su bila braća pokojnog E. - E. i E., a bili su takodje i Š. H. i Š. D.

i jedan stariji čovjek B. H., a doktor se prilikom izlaska iz bolnice obratio H.. Kasnije je od E. rodbine

čuo nešto o davanju mita i da su pominjali iznose od 200 do 500 eura, pojašnjavajući pri tom na pretresu da je od tada već prošlo godina i po, pa je u međuvremenu, upravo u tom periodu saznao za

ovu priču o davanju novca doktoru.

Iz otpusne liste sa epikrizom Kliničkog centra Crne Gore - ortopetsko traumatološke klinike br.7423/406, utvrđuje se da je Š. E. u periodu od 15.04.2009. do 04.05.2009. godine liječen na ovoj

klinici pošto je kao hitan slučaj zbog povreda zadobijenih pri padu sa visine primljen na ovu kliniku, te da mu je dana 16.04.2009. godine uradjena operativna intervencija.

Nakon sprovedenog postupka, cijeneći odbranu optuženog i rezultat izvedenih dokaza, sud je utvrdio

da je optuženi izvršio krivično djelo koje mu se stavlja na teret.

Nesporna je činjenica da je oštećeni Š. E. zbog zadobijenih povreda kičme - vratnih pršljenova, dana

15.04.2009. godine primljen u Klinički centar u Podgorici, na Ortopedsko traumatološku kliniku, da

ga je toga dana - uveče kao ljekar specijalista - ortoped pregledao optuženi V. N., koji je povodom tih

povreda nad istim izvršio operativni zahvat dana 16.04.2009. godine. Takodje je nesporno da je u tom

periodu tj. od dana prijema u Klinički centar pa do dana kada je izvršen operativni zahvat, kao i nakon

12

operativnog zahvata, optuženi kao ljekar koji ga je operisao i pratio njegovo zdravstveno stanje, više

puta neposredno i putem mobilnog telefona kontaktirao sa rodbinom sada pokojnog Š. E., koji je preminuo u Kliničkom centru dana 02.06.2009. godine. Sve ove činjenice kao nesporne sud je utvrdio

na osnovu iskaza samog optuženog, iskaza saslušanih svjedoka, kao i otpusne liste u kojoj je naveden

datum prijema pacijenta pokojnog Š. E. u Klinički centar, te dan kada je nad njim izvršena operacija i

zbog kojih povreda.

Nakon završene operacije na Klinici za ortopediju i traumatologiju, optuženi je dana 16.04.2009. godine od porodice Š. zahtijevao poklon, tako što je Š. H., Š.E., Š. E. i B. H. rekao: "Operacija je bila

uspješna, ni u Americi da je radjena ne bi bilo bolje, ja sam vas ispoštovao, nadam se da će te i vi mene ispoštovati. Nazvaćete me sutra oko 10 časova da se nadjemo da popijemo kafu", nakon čega se

narednog dana po dogovoru sastao sa Š. E. i Š. H. kojom prilikom mu je, dok se optuženi nalazio u

svom putničkom vozilu, H. predao novac u iznosu od 500,00 eura. Ove činjenice sud je utvrdio na osnovu iskaza saslušanih svjedoka datih u predhodnom postupku i na glavnom pretresu, a čiji iskazi u

bitnim elementima stoje u skladnoj medjusobnoj vezi, pa ih sud prihvata kao objektivne i uvjerljive, tim prije što i sam optuženi ne spori činjenicu da se sutra dan, po izvršenoj operaciji u kafiću van kruga Kliničkog centra, u blizini zgrade Televizije, sastao sa dva člana rodbine pokojnog Š. E., pošto

im je predhodno dao broj svog mobilnog telefona i u telefonskom razgovoru nakon što su ga oni nazvali, kazao gdje se nalazi, nakon čega su došli u kafić kod njega, a takodje priznaje da je nekome

od rodbine pacijenta Š. rekao da treba da ga "ispoštuju".

Tako svjedok Š. E. u svojoj izjavi pred Istražnim sudijom, a koju je ponovio na glavnom pretresu, navodi da je optuženi - dr. V., nakon izvršene operacije, a po izlasku iz bolnice prišao njima kao rodbini, dok su se nalazili u krugu bolnice ispred jedne "kafanice" i da je direktno prišao B. H. koji je

najstariji medju njima i tom prilikom rekao: "Operacija je bila uspješna, ni u Americi da je radjeno na

bi bilo bolje", a onda doslovno rekao: "Ja sam vas ispoštovao, red je da i vi mene ispoštujete", te potom dodao: "Nazvaćete me sutra oko 10-11 sati da se nadjemo i popijemo kafu", navodeći još da su

taj razgovor, tj. to što je doktor - optuženi rekao, svi oni čuli.

U skladu sa izjavom ovog svjedoka stoji izjava svjedoka B. H. koji je kod Istražnog sudije i na glavnom pretresu kazao da je optuženi nakon završene operacije i izlaska u hol ispred operacionog

bloka, njemu i Š. E. (bratu pokojnog E.) rekao da je operacija dobro prošla, da je on uradio "najbolje

moguće" da je izmedju ostalog optuženi rekao: "Evo pitajte koga hoćete, to je uradjeno najbolje moguće", te dalje dodao: "Ja sam uradio najbolju stvar što se mogla u svijetu uraditi, ne bi bilo u redu

da i vi ne ispadnete fer", što je kako navodi, njega (tj. svjedoka B.) asociiralo na jedino moguće - da

mu se da novac, pa dok su silazili da se E. obratio riječima: "E. brate, ovaj hoće nešto", a kada je doktor, tj. optuženi izašao iz bolnice da je optuženi ponovio priču iz hola o težini i kvalitetu izvršene operacije, te dalje izmedju ostalog kazao da je on svoj posao završio i da ne bi bilo fer da ga zeznu ili

da ne ispadnu fer, te da je optuženi dalje dodao: "E dobro, vi imate moj broj telefona, čućemo se sutra

oko 10 sati, negdje da popijemo kafu", nakon čega se optuženi svojim vozilom udaljio.

Takodje i svjedok Š. E. u svojoj izjavi u predhodnom postupku i na glavnom preteresu navodi da su

on i B. H., čekajući završetak operacije u holu ispred operacionog bloka prišli optuženom dr. V. nakon

njegovog izlaska iz operacione sale i da im je tada optuženi rekao da je operacija uspjela da nije mogla bolje da je u Americi radjena, da je on svoj dio posla uradio korektno i ljudski i da se nada da

će oni njega ispoštovati maksimalno, da su zatim oni (tj. on i B. H.) po izlasku iz bolnice rođjacima ispred kafanice u bolničkom krugu kazali što im je doktor rekao, da je svima poruka bila jasna, te da

je zatim optuženi po izlasku iz bolnice prišao njima i obraćajući se B. H. kao najstarijem, ponovio sve

13

što je predhodno u holu rekao u vezi operacije i dalje nastavio: "Mislim da ćete me sutra nazvati da

popijemo kafu i da će te me ispoštovati kao što sam ja vas", a zatim se udaljio vozilom, pa poslije takvih riječi optuženog, nikome od rodjaka koji su tu bili nije bilo sporno da optuženom treba dati pare, o čemu je on (tj. ovaj svjedok) telefonom obavijestio svog oca, koji mu je rekao da treba sve

dati, pa i kuće i imanje "samo da se spasi glava".

U skladnoj vezi sa izjavama ovih svjedoka stoji i izjava svjedoka Š. H. koji je takodje kazao da je nakon izlaska iz bolnice doktora (tj. optuženog V.), njima koji su bili ispred bolnice, optuženi rekao da je operacija uradjena odlično, pojašnjavajući da su ugradjene tzv. "pločice" i da je zadovoljan izvršenom operacijom, te dalje rekao da se nada da će mu oni ovo adekvatno vratiti ili ispoštovati ga,

a moguće i da je rekao da očekuje da će sa njihove strane biti nagradjen za ovo što je učinio, te da je zatim optuženi dodao: "Čujemo se sutra između 10 i 11 časova, naći ćemo se negdje u kafiću ili kafani", da je on (tj. svjedok Š. H.) predhodno uzeo broj telefona optuženog, nakon čega su svi oni koji su bili tu, a tu su sem njega bili: braća pokojnog E., B. H., C. H. i još neki rođjaci, shvatili da doktoru tj. optuženom treba dati novac, povodom čega je zatim obavljena konsultacija putem telefona sa ocem povrijedjenog E..

I svjedok C. H. koji je za vrijeme trajanja operacije pokojnog Š. E., čekao ispred bolnice, posvjedočio je da se nakon izvršene operacije, a po izlasku iz bolnice optuženi - dr. V. obratio B. H. i da je tom prilikom dobro čuo kako je doktor rekao: "Nadam se da ćete i vi znati ispoštovati mene", dodajući da su sem njega i Halima, tu još bila i braća pokojnog E. - E. i E., te Š. H. i Š. D..

Navedeni svjedoci su u svojim kazivanjima dosledni (jer u osnovi, u bitnom istovjetno svjedoče u predhodnom postupku i na glavnom pretresu), a uz to njihove izjave stoje u skladnoj međusobnoj vezi i u osnovi - u bitnim elementima su saglasne, pa ih sud cijeni kao objektivne i uvjerljive i na osnovu istih sud zaključuje da je optuženi nakon operacije koju je kao ljekar - specijalista ortoped dana 16.04.2009. godine izvršio nad povrijedjenim, sada pokojnim Š. E., od njegove rodbine - porodice Š., zahtijevao poklon. Naime iz prednjih izjava ovih svjedoka, nesumnjivo slijedi da je optuženi nakon završene operacije, a po izlasku iz bolnice - u bolničkom krugu rodbini pokojnog Š. E. - Š. H., Š. E., Š. E. i B. H. rekao: "Operacija je bila uspješna, ni u Americi da je radjeno ne bi bilo bolje, ja sam vas ispoštovao, nadam se da će te i vi mene ispoštovati. Nazvaćete me sutra oko 10,00 sati da se nadjemo i popijemo kafu". Ovakvi navodi optuženog, upućeni porodici sada pokojnog Š. E., znače u stvari zahtijevanje poklona, posebno kada se takvi navodi dovedu u vezu sa nesumnjivo utvrđenim činjenicama da je optuženi porodici Š. dao broj svog mobilnog telefona, i rekao im da se sutradan (pošto je predhodno izvršio operaciju), oko 10 sati nadju i popiju kafu, da se tog narednog dana po dogovoru zaista sastao sa Š. E. i Š. H., te da mu je H. tom prilikom i dao novac u iznosu od 500,00 eura. Optuženi na pretresu ne spori činjenicu da je porodici pokojnog Š. E. dao broj svog mobilnog telefona (mada je predhodno na zapisniku kod Istražnog sudije rekao da ne zna od kuda im njegov broj), niti osporava činjenicu da se u lokalima kod zgrade Televizije sastao, sa kako kaže dva čovjeka iz grupe sa kojima je predhodno razgovarao, koji su rodbina pacijenta kojeg je operisao. Ta lica su bila Š. E. i Š. H. koji mu je neposredno predao predhodno sakupljeni novac u iznosu od 500,00 eura.

Da je optuženi primio navedeni novac od rodbine pokojnog Š. E., sud je utvrdio iz iskaza saslušanih svjedoka a posebno iskaza svjedoka Š. H. i Š. E. koji su došli u pomenuti lokal kod zgrade Televizije gdje su se po predhodno obavljenom telefonskom razgovoru sastali sa optuženim, koji im je predhodno putem telefona kazao gdje se nalazi, nakon čega su isti došli kod njega u lokal radi predaje novca. Iskazi ovih svjedoka, kada je u pitanju odlazak kod optuženog u lokal, susret i razgovor sa 14 njim, konkretno mjesto predaje novca su detaljni, međusobno u osnovi saglasni, što govori o uvjerljivosti njihovih iskaza. Tako isti saglasno navode, da je prije polaska u lokal kod optuženog, H. sa optuženim obavio razgovor telefonom, te na taj način optuženi im saopštio gdje se tj. u kojem kafiću nalazi, pa isti opisuju lokaciju toga kafića, te iznose sadržaj razgovora sa optuženim, ističući da je E. u razgovoru sa optuženim rekao da on i njegova porodica privatno fizički rade, i dosta teško

žive,
na što je optuženi kazao da je svuda kriza, da se teško živi, da on školuje sina u Beogradu, pa
treba
dosta para za školovanje i da su to veliki finansijski troškovi. Ovi svjedoci dalje u svom detaljnom
kazivanju navode i apoene novčanica od kojih se sastojao iznos od 500,00 eura pa saglasno ističu
da
se taj novac koji je sakupljen i odnesen optuženom sastojao od jedne novčanice od 200,00 eura,
jedne
novčanice od 100,00 eura i 4 novčanice od po 50,00 eura. Opisujući način i konkretno bliže
mjesto
predaje novca, ovi svjedoci saglasno navode da je predaja novca optuženom izvršena nakon što
su
ustali iz kafića i optuženi sjeo u svoje obližnje parkirano vozilo, pri čemu svjedok Š. E. u svom
detaljnem kazivanju navodi da je predhodno još za stolom u kafiću dok su sjedjeli, H. pokušao da
optuženom uruči predmetni novac (koji inače nije bio u koverti pošto E. predhodno na trafici nije
našao koverat), vadeći novac iz džepa i pružajući ga ka optuženom, a da je ovaj odbio da ga tu
primi
govoreći ljutito "spusti to dolje", što je svakako u takvoj situaciji to bila logična reakcija optuženog,
kako primanje novca ne bi bilo vidljivo od strane trećih lica. Zato je H., kako to navodi svjedok Š.
E.,
optuženom dao novac kroz poluotvorena vrata vozila, a nakon što je optuženi sjeo u svoje vozilo
na
mjesto vozača. Tačno je da je Š. H. u svojoj izjavi naveo da nije siguran ko je doktoru - tj.
optuženom
neposredno predao novac - tj. da li on ili E., mada dodaje da je od porodice on bio odredjen da
doktoru preda novac. Ovakvo ispoljena nesigurnost u izjavi svjedoka Š. H. u tom dijelu, a kod
iznošenja niza predhodnih detalja, po ocjeni suda može se tumačiti njegovom bojaznošću da bi u
konkretnom slučaju priznanjem da je dao novac doktoru tj. optuženom, on, koji inače nije bliski
rodjak sa pokojnim E. (za razliku od E. koji je E. rođeni brat), mogao eventualno sebe izložiti
krivičnoj odgovornosti (davanje mita). Međutim i pored njegovog izjašnjenja da nije siguran ko je
od
njih dvojice optuženom neposredno predao novac, tj. on ili E., činjenica da je od strane porodice
on
bio zadužen da to učini, te nedvosmislene tvrdnje svjedoka Š. E. i u predhodnom postupku i na
pretresu, da je novac optuženom neposredno predao H. pošto mu ga je on (tj. E.), uz put dao,
sud
zaključuje da je upravo Š. H. predmetni novac predao optuženom. U prilog zaključku suda da